

De termijn voor het vorderen van compensatie voor de annulering van een vlucht wordt bepaald door de nationale rechtsregels van de lidstaten

Het Unierecht¹ geeft luchtreizigers recht op een compensatie, die varieert naargelang van de afstand en de bestemming van hun geannuleerde vlucht, tenzij de annulering te wijten is aan buitengewone omstandigheden, dat wil zeggen die omstandigheden niet hadden kunnen worden voorkomen ook al had de vervoerder alle redelijke maatregelen getroffen. De passagiers kunnen zich voor de nationale rechterlijke instanties op dit recht beroepen. In de Europese regelgeving is evenwel niet gepreciseerd binnen welke termijn deze schadevorderingen kunnen worden ingesteld.

Cuadrench Moré heeft bij de maatschappij KLM een ticket gekocht voor een vlucht van 20 december 2005 van Shanghai naar Barcelona. Aangezien deze vlucht werd geannuleerd, heeft hij de volgende dag met een andere luchtvaartmaatschappij moeten reizen via München.

Op 27 februari 2009 – te weten meer dan drie jaar later – heeft Cuadrench Moré bij de Spaanse rechters een vordering ingesteld tegen KLM tot betaling van een compensatie van 2 990 EUR, vermeerderd met rente en kosten, als vergoeding voor de schade die hij heeft geleden ten gevolge van de annulering van zijn vlucht.

In dit verband heeft KLM betoogd dat de vordering was verjaard, aangezien de in het verdrag van Warschau² en het verdrag Montréal³ gestelde termijn van twee jaar, waarbinnen vorderingen tot schadevergoeding tegen luchtvaartmaatschappijen moeten worden ingesteld, was verstreken.

In deze omstandigheden wenst de Audiencia Provincial de Barcelona (Spanje), waaraan het geschil is voorgelegd, van het Hof te vernemen of de termijn waarbinnen vorderingen tot betaling van de door het Unierecht vastgestelde compensaties moeten worden ingesteld, wordt bepaald door het verdrag van Montreal of door andere bepalingen, meer bepaald de voorschriften van de lidstaten betreffende de verjaring van vorderingen.

In het arrest van vandaag oordeelt het Hof dat **de termijn waarbinnen vorderingen tot betaling van de door het Unierecht vastgestelde compensatie voor de annulering van een vlucht moeten worden ingesteld, wordt bepaald overeenkomstig de voorschriften van de verschillende lidstaten betreffende de verjaring van vorderingen.**

¹ Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB L 46, blz. 1).

² Verdrag tot het brengen van eenheid in enige bepalingen inzake het internationale luchtvervoer, dat op 12 oktober 1929 te Warschau is ondertekend, zoals gewijzigd en aangevuld bij het protocol van 's-Gravenhage van 28 september 1955, het Verdrag van Guadalajara van 18 september 1961, het protocol van Guatemala van 8 maart 1971 en de vier aanvullende protocollen van Montreal van 25 september 1975.

³ Verdrag tot het brengen van eenheid in enige bepalingen inzake het internationale luchtvervoer, dat op 9 december 1999 door de Europese Gemeenschap is ondertekend en in haar naam is goedgekeurd bij besluit 2001/539/EG van de Raad van 5 april 2001 (PB L 194, blz. 38).

In dit verband brengt het Hof in herinnering dat het bij ontbreken van een Unieregeling op dit gebied aan het nationale recht van elke lidstaat staat om de procesregels vast te stellen voor rechtsvorderingen die ertoe strekken de rechten te beschermen die justitiabelen aan het Unierecht ontleen. Deze procedureregels moeten evenwel het doeltreffendheidsbeginsel eerbiedigen en gelijkwaardig zijn aan nationale regels die voor soortgelijke situaties zijn vastgesteld.

Daarnaast is het Hof van oordeel dat het verdrag van Warschau en het verdrag van Montreal niet afdoen aan deze vaststelling, aangezien de in verordening nr. 261/2004 bedoelde compensatiemaatregel weliswaar de door deze verdragen vastgestelde schadevergoedingsregeling aanvult, maar buiten de werkingssfeer van deze verdragen valt. Het recht van de Unie voorziet immers in een autonoom stelsel van gestandaardiseerde en onmiddellijke schadevergoeding voor het ongemak dat wordt veroorzaakt door vertraging of annulering van een vlucht. Dit stelsel regelt een stadium dat voorafgaat aan dat waarop het verdrag van Warschau en het verdrag van Montreal betrekking hebben.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Marie-Christine Lecerf ☎ (+352) 4303 3205

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106